

בבית הדין הצבאי לערעורים

בפני:

אל"ם מאיה הלר - שופטת

בעניין:

ח/XXX טוראי י' א' – המערער (ע"י ב"כ, עו"ד רוני קרדונר)

נגד

התובע הצבאי הראשי – המשיב (ע"י ב"כ, סרן ליאור רוזנשטרך)

ערעור על החלטות של בית הדין הצבאי המחוזי במחוז שיפוטי המרכז שניתנו בתיק מרכז (מעצרים) 179/19 (סא"ל מאיר ויגיסר – שופט) ביום 23.5.2019 ובתיק מרכז (מעצרים) 179/19 (רס"ן חיים בלילטי – שופט) ביום 29.5.2019. ערעורי ההגנה נדחו.

החלטה

רקע והשתלשלות ההליכים

1. כנגד טורי י' א', המערער, הוגש כתב אישום, המייחס לו עבירה של העדר מן השירות שלא ברשות מיחידתו – מפא"ג XXX, למשך 226 ימים, שהסתיימה עם מעצרו, ביום 22.5.2019.

2. חרף התנגדות ההגנה הורה כבוד השופט, סא"ל ויגיסר, ביום 23.5.2019, על הארכת מעצרו הממשי של המערער עד ליום 29.5.2019 בשעה 11:00. המערער לא השלים עם החלטה זו. עם זאת, הודעת ערעור על החלטת בית הדין קמא הוגשה למזכירות בית הדין הצבאי לערעורים אך ביום 27.5.2019 בשעה 21:27. מועד הדיון בערעור (ע"מ/19/26,28 טורי י' א' נ' התובע הצבאי הראשי) נקבע, לבקשת ההגנה, ליום 29.5.2019, בשעה 11:00. מכיוון שבמועד זה פגה הארכת מעצרו הראשונה של המערער, התקיים תחילה דיון בבית הדין קמא, שבמסגרתו נבחנה עתירת התביעה הצבאית להאריך את מעצרו של המערער עד לתום ההליכים המשפטיים בעניינו.

כבוד השופט, רס"ן בלילטי, אשר דן בבקשת התביעה, נעתר לה והורה על מעצרו של המערער עד לתום ההליכים המשפטיים בעניינו. לאחר מכן, הגיש המערער ערעור אף על החלטה זו (ע"מ/28/19/26 טור' י' א' נ' התובע הצבאי הראשי). מכאן הדיונים שלפניי.

3. בפתח הדברים אבהיר, כי לא עלתה מחלוקת על קיומן של ראיות לכאורה להוכחת האשמה שיוחסה למערער ואף לא על קיומן של עילות מעצר בגין עבירה של העדר מן השירות שלא ברשות, בנסיבות העניין. ערעור ההגנה נסב על טענתה, שלפיה מעצרו היזום של המערער בוצע ללא פקודת מעצר ולפיכך מעצרו של המערער כרוך באי-חוקיות, המהווה פגם מהותי, היורד לשורש סמכות המעצר וככזה, מכרסם בהצדקה למעצר. נטען אף, כי משהמערער התייצב ביום 21.5.2019, יומיים לפני שנעצר, בבסיס כליאה XXX, מתוך כוונה לסיים את היעדרותו, אך לא התקבל בכלא – קהו עילות המעצר באופן המטה את הכף לטובת שחרורו המלא.

החלטות בית הדין קמא

4. אף שפג תוקפה של ההחלטה שבגינה הוגש הערעור הראשון (ע"מ/26/19/26) ואין עוד נפקות מעשית לדון בה, ראיתי לפרטה בהיותה נדבך משמעותי גם להחלטה המאוחרת.

5. כבוד השופט ויגיסר פירט בהחלטתו כי קדמו להיעדרותו, לכאורה, הנוכחית של המערער, שש היעדרות קודמות, אחת מהן בת 166 ימים שעליה נשפט המערער לפני בית הדין המחוזי וכעת תלוי ועומד נגדו עונש מאסר מותנה בן 50 ימים, בר-הפעלה. בגין יתר ההיעדרויות הועמד המערער לדין משמעותי. כן פורטו נסיבות המקרה, כדלקמן:

"בשבוע האחרון מתקיים מבצע למעצר עריקים וככל הנראה מכוח מבצע זה הגיע שוטר צבאי לביתו, מלווה בשוטרים של משטרת ישראל וביקשו לעצור אותו..."

התביעה הפנתה לפקודת מעצר שמולאה בשעה 10:06 על ידי טוראי נחום ואושרה בשעה 07:40 על ידי סגן מלכה. בתיק קיים גם דוח מעצר שאותו מילא טוראי נחום ממנה עולה כי עצר את הנאשם ללא פקודת מעצר לתקופה שאינה עולה על 24 שעות וזאת בשעה 10:06..."

ההגנה טענה כי לא היתה סמכות לשוטרים ולשוטר הצבאי לעצור את הנאשם בביתו ללא פקודת מעצר... לבקשתי ערכה התביעה בירור וטענה כי ככלל מוצאות פקודות מעצר מראש וכי נמסר לה שכך גם היה כאן, אך פקודת המעצר שהוכנה מראש נגרסה משום שהיתה טעות במילוי השעה שהופיעה בה. הוכנה פקודת מעצר חדשה והיא מתייחסת לשעות כמפורט לעיל".

בהתאם, קבע בית הדין קמא, כי :

"בנסיבות העניין אין מנוס מאשר להורות על מעצרו של הנאשם. אכן לבית הדין קמה סמכות עצמאית להורות על מעצרו של נאשם גם כאשר נפלו פגמים בשלבי המעצר. כמובן שנדרשת בחינה של עוצמת הפגמים אל מול עילות המעצר ועריכת איזון ביניהם. בנסיבות העניין שבפנינו עילות המעצר הן עוצמתיות בעיקר בשל החשש מהימלטות מאימת הדין. סעיף 227 לחוק השיפוט הצבאי מקנה לשוטר צבאי סמכות להשתמש לגבי כל חייל בסמכויות הנתונות על פי הדין לשוטר ולעצור אותו כאשר קיים חשד לביצוע עבירה. בענייננו, הכניסה לתוך הבית נעשתה ברשות ואין טענה כי דלתות הבית נפרצו. נראה כי הנאשם נמלט מרשויות הצבא לאורך תקופה ארוכה. יש יסוד לטענה כי היה חשש כי הוא ימלט מן השוטר הצבאי ומן השוטרים שבקשו לעצור אותו. נראה כי הסמכות להיכנס לתוך הבית לאחר שיושבי הבית פתחו את הדלתות ואפשרו כניסה היא סמכות הנלווית לסמכות המעצר. לא התעלמתי מכך שראוי היה בנסיבות העניין להצטייד בפקודת מעצר מראש. ככל שטענת התביעה כי פקודת מעצר כזו אכן הוכנה ונגרסה לאחר מעשה תוך שהוכנה פקודה חדשה היא נכונה, הרי שהתנהלות זו אינה ראויה. יש לשמור על המסמכים בתוך תיק חקירה וגריסתם הוא נוהל פסול. פגם זה ראוי להיבחן במסגרת ההליך העיקרי אך אינו מביא בנסיבות הכוללות לאיון עילות המעצר ולהשמטת הבסיס החוקי והמוסרי שתחת סמכות השוטר הצבאי והמשטרה הצבאית לבצע את המעצר".

6. כאמור, טענות ההגנה נבחנו פעם נוספת, הפעם על-ידי כבוד השופט רס"ן בלילטי, אשר קבע כלדקמן :

"בהינתן התשתית הראייתית העומדת בתיק סברתי אף אני כי עילות המעצר המתקיימות במקרה זה הן מובהקות ובעוצמה גבוהה. הדבר נלמד ממשכה של ההיעדרות, אופן סיומה ועברו של הנאשם... בחינה מחודשת של התשתית הראייתית הביאה אותי למסקנה דומה בכל הנוגע לעילות המעצר וההצדקה למעצר סגור עד תום ההליכים, אף בהינתן הפגם שנפל בעצם גריסת פקודת המעצר כעולה מן המזכר שהציגה התביעה".

דיון והכרעה

כללי

7. שאלת נפקותו של מעצר בלתי-חוקי נדונה לא אחת בפסיקת בית המשפט העליון ובואר כי :

"הפסיקה התייחסה בכובד ראש לסוגיית המעצר הבלתי חוקי בהיותו פוגע פגיעה קשה בחירותו של האדם ובזכויותיו של הנאשם. כאשר מתברר כי אדם היה עצור במעצר בלתי חוקי יש לקיים דיון בענייניו ולא ניתן להאריך את המעצר באופן טכני. לצד זאת קבעה הפסיקה כי הפגם שנפל במעצרו הבלתי חוקי של החשוד או הנאשם יהווה אחד מהשיקולים שעל בית המשפט לשקול בבואו להחליט על המשך מעצרו של אותו חשוד או נאשם, לצד יתר השיקולים

העומדים בבסיס הבקשה למעצרו. מובן כי חומרת הפגם ועוצמתו יובאו בחשבון במסגרת האיזון בין השיקולים" (בש"פ 9113/12 פלוני נ' שירות הביטחון הכללי (טרם פורסם, 21.12.2012); וראו גם: בש"פ 9150/12 אלגאר נ' מדינת ישראל (טרם פורסם, 2.1.2013); בש"פ 1349/14 פרץ נ' מדינת ישראל (טרם פורסם, 2.3.2014); ע"מ/18/40 סמ"ר בלומנברג נ' התובע הצבאי הראשי (2018); ע"מ/17/25 טור' בצלאל נ' התובע הצבאי הראשי (2017)).

8. בהתאם, שומה עלי לאמוד את טיבו של הפגם אשר נפל בשאלת מעצרו של המערער ועוצמתו, ובהמשך, לאזן בין חומרת הפגם לבין עוצמתן של עילות המעצר הקמות בעניינו של המערער. לשם כך, יש להידרש תחילה אל המסד הראייתי לכאורה, שכן עולה מטענות הצדדים, כי פעורה ביניהם מחלוקת ביחס לטיבו של הפגם ולנפקות הנלמדת הימנו. כך, לדידה של ההגנה – המדובר באי חוקיות מעצר היורדת לשורש הסמכות, ומכאן שעוצמת הפגם גבוהה, בעוד שלדידה של התביעה הצבאית, עניין לנו אך בפגם טכני – בשמירת המסמך של פקודת המעצר ותיעודה הראייתי, באופן שאינו משליך על שאלת הסמכות למעצר, לגופה.

מסמכי המעצר

9. טיעוני הצדדים נסבו על משמעותם ופרשנותם של שלושה מסמכים:

א. דוח מעצר – בהתאם לדוח, טור' נחום, בלש בחיל המשטרה הצבאית, עצר את המערער ביום 22.5.2019 בשעה 10:06, למשך 24 שעות, בשל היעדרותו מן השירות שלא ברשות.

מפאת חשיבות הדברים לדיון זה, נפנה לנוסחו של סעיף 2 לדוח:
 "אני מודיע בזה כי בתוקף סמכותי לפי סעיף 231-227 לחוק השיפוט הצבאי...
 עצרתי ללא פקודת מעצר ולתקופה שאינה עולה על 24 שעות... את החייל שפרטיו מופיעים להלן".

ב. פקודת המעצר – בהתאם לפקודה, סגן מלכה, מפקד בסיס משטרה צבאית השרון, הורה על מעצרו של המערער בחשד להיעדר מן השירות שלא ברשות ומשום חשש להימלטותו מן הדין ובשל פגיעה במשמעת הצבא. פקודת המעצר ניתנה ביום 22.5.2019 בשעה 07:00.

ג. זיכרון דברים – ביום 28.5.2019 לאחר שהושמעו טיעוניו של בא-כוח המערער לעניין חוקיות המעצר, הבהיר סגן מלכה, בכתב את הדברים הבאים:
 "... 2. הצוות שהגיע לביתו של העריק הגיע עם פקודת מעצר אדומה שחתומה על ידי קצין חמ"צ בדרגת רס"ן.

3. כשהגיעו חברי החוליה יחד עם העריק לבסיס מעצר מ"צ השרון נדרש אחד הבלשים לציין בפקודת המעצר את תאריך ושעת המעצר. הבלש טעה לגבי התאריך שבו העריק נעצר ולכן נציג פלוגת הליוויים ביקש להכין פקודת מעצר חדשה התואמת את הפרטים ביחס למעצר.
4. הח"מ הכין וחתם על פקודת מעצר חדשה התואמת את פרטי המעצר.
5. הח"מ העביר את הפקודה הישנה לגריסה מאחר שחשב שאין בה צורך".

מן הכלל אל הפרט

10. כבר לפני שנות דור, פסק בית-דין זה כי "אין להכשיר מעצר בלא צו, כאשר היה בידי השוטרים זמן די והותר להצטייד בפקודת מעצר תקפה" (ע/215/93 טור' שפיר נ' התובע הצבאי הראשי (1994)). לפיכך, ראוייה הסכמתם של הצדדים כי משעה שמעצרו של המערער היה יזום ומתוכנן, במסגרת "מבצע ללכידת עריקים ומשתמטים", ראוי היה לפעול על-פי המתווה שנקבע בסעיף 227(3) לחוק השיפוט הצבאי. סעיף זה קובע כי "חייל שנתמנה לפי פקודות הצבא להיות שוטר צבאי רשאי, בהתחשב עם פקודות הצבא - ... (3) לעצור כל חייל... שיש לו עליו פקודת מעצר לפי כל דין".

11. כאמור, בעוד שההגנה ביקשה ללמוד מדוח המעצר כי המערער נעצר ללא פקודת מעצר ולפיכך ללא סמכות בדין, אוחזת התביעה הצבאית בעמדה שונה, הנסמכת על המזכר שערך מפקד בסיס משטרה צבאית השרון, הגורסת כי מעצרו של המערער התבצע בהתאם לפקודת מעצר שנחתמה מבעוד מועד וכדין, אך היא נגרסה בשל שגגה של קצין המשטרה הצבאית, סגן מלכה.

12. בחינת תשתית הראיות שלכאורה, ביחס למעצרו של המערער, מלמדת כי לא ניתן לקבל, לעת הזו, את פרשנותה של ההגנה לאופן שבו השתלשלו העניינים.

13. כפי שעולה מזיכרון הדברים שערך סגן מלכה ניתנה בידי שוטרי המשטרה הצבאית, אשר נשלחו לעצור את המערער, פקודת מעצר שהוכנה ונחתמה על-ידי קצין משטרה צבאית שדרגתו רס"ן. אף שההגנה חלקה על נתון זה, וטענה כי דברים אלו נוגדים את תוכנו של דוח המעצר, כאמור, אין אני נדרשת בשלב דיוני זה להכריע בטענה. כידוע:

"המותבים השיפוטיים הדנים בהליכי המעצר אינם צריכים ואינם יכולים לשמש תחליף למותב המנהל את התיק העיקרי... מטבע הדברים, בהליכי המעצר אין ניתן להכריע בדבר מהימנות גרסה מסוימת של עד פלוני, או בדבר עדיפותה של גרסה מסוימת על פני גרסה אחרת שמסר אותו עד. הכרעות אלה מסורות רק - ואך ורק - למותב בפניו נדון ההליך העיקרי, ולו מן הטעם הפשוט כי הוא זה השומע את העדים. הדברים הם בגדר מושכלות יסוד, ומעוגנים גם

בשכל הישר. קשה להלום איפוא, כי בגדרי בקשות לעיון חוזר (או עררים עליהן) יועלו טענות היורדות לפרטי פרטיהן של עדויות שונות ותתבקשנה הכרעות בנוגע למהימנות מוסריהם או בנוגע לבכירותה של עדות כזו או אחרת על פני רעותה, משל המדובר בסיכומי טענות בהליך העיקרי; והלא אין שופט המעצרים אמור לכתוב את הכרעת הדין בתיק העיקרי עצמו" (ההדגשה הוספה, בש"פ 7260/13 **מדינת ישראל נ' כנאל** (טרם פורסם, 18.11.2013); וראו גם: בש"פ 8623/15 **פלוני נ' מדינת ישראל**, פסקה 7 (טרם פורסם, 30.12.2015)).

לפיכך, ומבלי להכריע בדבר, דומה כי בעוד שההבהרות שנמסרו על-ידי סגן מלכה הועלו על הכתב בהתייחסו באופן פרטני לאירוע ולטענות שהשמיע ב"כ המערער, הרי שטורי נחום חתם על גבי דוח מעצר שנוסחו סטנדרטי, כך שלעת הזו, דומה כי לא ניתן לדחות את דבריו של סגן מלכה וההבהרות שמסר (על משמעותם של פגמים בטפסים אחידים, ראו למשל: ע/15/24 **רב"ט סיגאוי נ' התובע הצבאי הראשי** (2016); ע/03/80 **סמל ויסברג נ' התובע הצבאי הראשי** (2004)). יוצא אפוא, כי לא הונחה לפני בית הדין קמא תשתית ראייתית מתאימה לביסוס טענת ההגנה כי לא הוצאה בעניינו של המערער פקודת מעצר כדין וכי המעצר לא היה חוקי.

14. סוגיה נפרדת, שאינה בליבת הדין בסמכות המעצר, היא השאלה הראייתית הנוגעת לתיעוד של פקודת המעצר והדרך להוכיח את קיומה. ואולם, שאלה זו מן הראוי להותיר להכרעה לערכאה הדיונית. בצד זאת, יש לומר כבר עתה, כי אין מחלוקת של ממש לגבי החובה לשמר את הראיות הרלוונטיות למעצרו של חייל ומעדכון שמסרה באת-כוח התביעה הצבאית עולה כי כבר נעשתה בעניין זה פנייה הן לגורמי המשטרה הצבאית והן ליועמ"ש מקמצי"ר.

15. נמצא אפוא, כי טיבו של הפגם הגלום בהתנהלות רשויות אכיפת החוק, במקרה זה, אינו יורד לשורש סמכות המעצר. מכאן נלמדת אף חומרתו של הפגם, שאינה מן הגבוהות. בהתאם, יש ליתן את הדעת לשיקולים האחרים המבססים את הצורך במעצר ולאזן בין עוצמת הפגם האמור, לכאורה, לבין השיקולים שתומכים בהמשך המעצר.

16. בענייננו, המערער לא חלק על קיומה של תשתית ראיות לכאורה להיעדרות מן השירות, מיחידה סדירה, לתקופה של 226 ימים. התשתית הראייתית מלמדת עוד כי זוהי למערער היעדרותו השישית מן השירות הצבאי. אמנם חלק מן ההיעדרויות היו לתקופות קצרות והמערער נידון עליהן בדין משמעתי ואולם הוא אף נעדר מן השירות לתקופה של 166 ימים ונשפט בשל כך לפני בית-דין צבאי (ז"י (מחוזי) 143/18). למעשה, חלפו פחות מארבעה חודשים ממועד סיום ריצוי עונש המאסר הקודם ועד לתחילת היעדרותו שלכאורה, הנוכחית, ועל פני הדברים, לא היה במאסר מותנה

שעומד לחובת המערער כדי להרתיעו מלשוב ולהיעדר מן השירות. אין זאת, אלא, ללמדנו, כי עסקינן במי שאינו נרתע מלהפר את החוק, תוך שהוא מודע להשלכות מעשיו. במצב דברים זה, יש לקבוע, כי מתקיימת עילת מעצר מובהקת של חשש להימלטות מאימת הדין (ראו: ע"מ/16/36 טור' עובדיה נ' התובע הצבאי הראשי (2016); ע"מ/17/47 טור' אוהיון נ' התובע הצבאי הראשי (2017); ע"מ/18/77 טור' שמול נ' התובע הצבאי הראשי (2018)). לצד זאת, בנסיבות שפורטו לעיל, ובמיוחד משמדובר בהיעדרות מיחידה בעיצומו של פרק השירות הצבאי הסדיר, מתקיימת אף עילת מעצר של מסוכנות צבאית, נוכח החשש, שמא ישוב המערער וייעדר מהשירות הצבאי, כמו-גם העילה הצבאית הייחודית, שעניינה החשש לפגיעה ממשית במשמעת הצבא (ראו: ע"מ/11/37 טור' חריפקוב נ' התובע הצבאי הראשי (2011); ע"מ/17/25 טור' בצלאל נ' התובע הצבאי הראשי (2017)).

17. נוכח כך, יש לקבוע, כי במלאכת האיזונים במקרה זה גובר ידו של האינטרס הציבורי בהמשך מעצרו הממשי של המערער על פני שחרורו ממעצר, כעתירת ההגנה, או למצער חלופת מעצר. משעלה כי הפגם הניבט ממעשי הרשות, על פניו, אינו עוסק בשאלת סמכות המעצר, בעוד שהיעדרויותיו החוזרות והנשנות של המערער מן השירות הצבאי מקימות, במלוא עוזן, את עילות המעצר שפורטו – אין לקבל את ערעור ההגנה.

18. כעת, נותרה לבירור ההשלכה הנודעת להתייצבותו של המערער ביום 21.5.2019, בבס"כ XXX, לסיום היעדרותו. יוער, כי התביעה הצבאית הסכימה לצורך הדיון שבפני, כי ניתן להניח שהמערער אכן ביקש לסיים את היעדרותו במועד האמור, אך לא התקבל בבסיס הכליאה. בית-דין זה, נדרש לסוגיה זו וקבע, כי:

"התייצבותו החד פעמית של עריק לאחר היעדרות ממושכת משירות ביטחון לפני רשויות צה"ל איננה מפיגה את החשש הטבוע בו, והנלמד מאופי העברה שאותה לכאורה עבר, שהוא עלול לשוב ולהימלט מאימת הדין. הדברים הובהרו ובוארו בהחלטתו של המשנה לנשיא בית-הדין הצבאי לערעורים, תא"ל אורי שהם, במסגרת ע"מ/01/9 טור' ברניק נ' התובע הצבאי הראשי, פד"צ 2001(ב) 567, 574 (2001) –

עבירה של העדר מן השירות שלא ברשות, לפי סעיף 94 לחש"ץ נבדלת מעבירת העריקה, לפי סעיף 92 לחש"ץ, בכך שלא נטען כי הנאשם נעדר מן השירות מתוך כוונה שלא לחזור אליו.

משמע, ההנחה היא כי בשלב כלשהו יקטע החייל את היעדרותו ויעמיד עצמו לרשות הצבא. הנחה משפטית זו אינה עומדת בסתירה לניסיון החיים המלמד כי היעדרות לתקופה ארוכה עשויה להקים חשש ממשי לכך שהחייל ישוב ויפקד או ינסה למלט עצמו מאימת הדין. אין צריך לומר, כי יש לבחון כל מקרה ומקרה לגופו ועל-פי נסיבותיו המיוחדות, אך לגישתי יש בניסיון

החיים המצטבר כדי להקים חזקה שבעובדה, לפיה אם ישוחרר החייל ממעצר סגור הוא ישוב וייעדר מן השירות או ימנע מלהתייצב במשפטו" (ע"מ/09/1 טור' סולסן נ' התובע הצבאי הראשי (2009); וראו גם ע"מ/17/25 הנ"ל).

כאמור, היעדרותו של המערער מן השירות, לכאורה, נמשכה על פני תקופה ארוכה, שעה שתלוי ועומד נגדו עונש מאסר מותנה בר הפעלה, אשר לא הרתיעו מלשוב ולהיעדר. זאת ועוד, לחובתו של המערער היעדרויות קצרות נוספות מן השירות הצבאי. אשר על כן, גם במקרה זה, לא נשללה החזקה שלפיה ישוב המערער וייעדר מן השירות הצבאי לו ישוחרר ממעצרו. בנסיבות העניין, יש לקבוע, כי חלופת מעצר בדמות מעצר פתוח ביחידתו של המערער אינה הולמת ואין בה כדי להפיג את החשש להימלטות מאימת הדין. אשר על כן, אין בהתייצבותו של המערער ביום שקדם למעצרו, כדי להקהות את עילות המעצר בעניינו.

19. נוכח המפורט לעיל, לא ראיתי להידרש לקביעות בית הדין קמא, שלפיהן אף בהינתן פגם מהותי במעצרו של המערער מוצדק היה להותירו במעצר ממשי מכוח סמכותו העצמאית של בית הדין להורות על מעצר לאחר הגשת כתב אישום, כאמור בהוראת סעיף 243(א)(2) לחוק השיפוט הצבאי, משאין זה המקרה שלפניי.

20. סוף דבר, לא קמה מחלוקת באשר לקיומו של מסד ראיתי לכאורה לביסוס כתב האישום. חיצו ההגנה בטענותיה כווננו לעילות המעצר, ונטען כי נוכח פגם מהותי בחוקיות מעצרו של המערער מתקהות עילות אלו. משקבעתי כי לא הונח בסיס עובדתי מספק לטענה זו, סברתי כי הפגם שעלה מחומר הראיות שלכאורה אינו מצדיק את שחרורו של המערער ממעצר ואף לא חלופת מעצר, והכל – לאור עוצמתן של עילות המעצר, המתקיימות במקרה דנן.

21. ערעורי ההגנה נדחים, אפוא.

ניתנה והודעה היום, כ"ח באייר התשע"ט, 2 ביוני 2019, בפומבי ובמעמד הצדדים.

אל"ם	מאיה	הלר
שופטת	בית הדין	הצבאי
ל	ע	ר
ע	ר	י
ר	ו	ר
י	ר	י

חתימת המגיה: _____ העתק נאמן למקור

סגן עמית כהן

קצין בית הדין תאריך: _____